

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Karla Černína, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **MgA. D. K.**

b) **Ing. J. K.**

oba bytem X

oba zastoupeni advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.

sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**

sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. F. Ř.

bytem X

2. D. Ř.

bytem X

oba zastoupeni advokátem Mgr. Radkem Motzke

sídlem X

3. Ing. F. S.

bytem X

4. E. M.

bytem X

5. V. Ř.

6. M. Ř.

oba bytem X

7. I. T.

8. I. T.

oba bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2023, č. j. JMK 11689/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2023, č. j. JMK 11689/2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 27 093,80 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Františka Korbela, Ph.D., advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V projednávané věci se soud zabývá otázkou, zda správní orgány v přezkumném řízení správním posoudily správně otázku dobré víry stavebníků v zákonnost společného souhlasu se stavebním záměrem, který byl vydán na jejich žádost.
2. Úřad městské části města Brna, Brno Žebětín (dále jen „stavební úřad“) vydal na žádost osob zúčastněných na řízení 1 a 2 (dále jen „stavebníci“) společný souhlas (územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru) ze dne 21. 3. 2022, č. j. MCZEB 00986/2022/VED (dále jen „společný souhlas“), se stavebním záměrem stavby rodinného domu na pozemku p. č. XA v k.ú X, obec X (pozn. soudu - všechny dále uváděné nemovité věci se nacházejí v tomtéž katastrálním území). Společný souhlas nabyl účinku dne 4. 4. 2022.
3. Na základě společného podnětu žalobců a osob zúčastněných na řízení 5 a 6 zahájil Magistrát města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) usnesením ze dne 6. 6. 2022, č. j. MMB 0304482/2022, přezkumné řízení ve věci společného souhlasu podle § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2022, č. j. MMB/045421/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), správní orgán I. stupně přezkumné řízení zastavil podle § 94 odst. 4 správního řádu, neboť dospěl k závěru, že ačkoliv byl společný souhlas vydán v rozporu se zákonem, byla by újma, která by jeho zrušením vznikla stavebníkům, kteří nabyli práva ze společného souhlasu v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jiným účastníkům nebo veřejnému zájmu.
5. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobci a osobou zúčastněnou na řízení 6 a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

6. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 3. 4. 2023 domáhají zrušení napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde o žalobu věcně projednatelnou.
8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
9. O věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se nevyjádřili k výzvě soudu, zda s tímto způsobem projednání věci souhlasí. Soud má tudíž za to, že oba účastníci s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl.
10. Na návrh žalobců rozhodl soud o věci přednostně (§ 56 odst. 1 s. ř. s.) zejména z důvodu zachování právní jistoty žalobců a stavebníků za situace, kdy již probíhá realizace záměru.

Skutkový stav a průběh správního řízení

11. Lokalita, v níž se nachází stavební záměr povolený společným souhlasem, leží na okraji městské části X v těsné blízkosti bytového komplexu X. Tvoří ji pozemky určené k zastavění 14 rodinnými domy. V lokalitě má v budoucnu vzniknout ulice označovaná názvem X, ústící na obou koncích do ulice X. V současné době vede na jejím místě cesta, která je pouze na obou koncích zpevněna šterkem. V místě budoucí zástavby není vybudovaná technická a dopravní infrastruktura. Před vydáním společného souhlasu byly v této lokalitě dokončeny pouze dva rodinné domy nacházející se na obou koncích budoucí ulice X. Jedním z nich je rodinný dům žalobců. Pozemek stavebníků p. č. XA se nachází „v zadní linii“ a k ulici X, kudy vede veškerá technická a dopravní infrastruktura, nepřiléhá. Pro lepší představu o stavu lokality soud přikládá snímek katastrální mapy s leteckým záběrem lokality, na němž je zvýrazněn pozemek stavebníků (zdroj: <https://mapy.cz>).

[obrázek anonymizován]

12. Dne 22. 12. 2021 požádali stavebníci o vydání společného souhlasu na stavbu rodinného domu o dvou bytových jednotkách. K žádosti doložili vedle projektové dokumentace a vyjádření dotčených orgánů též souhlasy vlastníků ostatních stavebních pozemků v lokalitě, včetně žalobců. Dodatečně byl doplněn i souhlas žalobců ze dne 23. 1. 2022 s vedením staveništní dopravy přes jejich pozemek p. č. XB, jenž má být v budoucnu součástí ulice X.
13. Stavební úřad vydal společný souhlas dne 21. 3. 2022. Uvádí se v něm, že záměr má být napojen na vlastní zdroj vody – novou studnu. Odpadní vody budou svedeny do kanalizační jímky, na pozemku stavebníků. Plynovodní přípojka nebude zřízena, elektřina bude napojena přípojkou na stávající síť. Ohledně napojení na dopravní infrastrukturu se ve společném souhlasu uvádí, že stavba bude napojena novým sjezdem z nově vybudované příjezdové cesty na sousedním pozemku p. č. XC.
14. Usnesením ze dne 6. 6. 2022 zahájil správní orgán I. stupně na základě společného podnětu žalobců a osob zúčastněných na řízení 5 a 6 přezkumné řízení ve věci společného souhlasu. Současně pozastavil jeho vykonatelnost. Dospěl totiž k závěru, že lze mít důvodně za to, že

stavební úřad nepostupoval při vydání společného souhlasu v souladu s právními předpisy. Důvodem je, že záměr není napojen na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, a nebyl tedy naplněn požadavek § 96 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Současně nebylo předloženo stanovisko vlastníků veřejné dopravní infrastruktury k možnosti a způsobu napojení záměru na veřejnou komunikaci [§ 96 odst. 3 písm. c) a § 105 odst. 2 písm. c) stavebního zákona] a chyběl i souhlas vlastníka pozemku p. č. XB se staveništní dopravou přes tento pozemek.

15. Odvolání žalobců proti usnesení o zahájení přezkumného řízení žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 15. 8. 2022 a toto usnesení potvrdil.
16. Dne 4. 10. 2022 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým přezkumné řízení zastavil podle § 94 odst. 4 správního řádu. V odůvodnění uvedl, že přezkumné řízení bylo zahájeno z důvodu, že v době vydání společného souhlasu nebyl stavební pozemek napojen na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, což podle § 96a odst. 2 ve spojení s § 96 odst. 1 stavebního zákona vylučuje možnost vydání společného souhlasu. V této souvislosti na základě shromážděných podkladů konstatoval, že komunikace a technická infrastruktura budoucí ulice X, na kterou má být záměr napojen, je pravomocným územním rozhodnutím umístěna, částečně pravomocně povolena, částečně zrealizována, přičemž pro technickou infrastrukturu byly vydány kolaudační souhlasy a v její doposud nepovolené části na pozemku p. č. 2154/53 bylo požádáno o vydání stavebního povolení. *Obiter dicta* správní orgán I. stupně rovněž zmínil, že je možné, že ke stavebnímu pozemku vede nezpevněná veřejně přístupná účelová komunikace. Ohledně absence stanoviska vlastníků veřejné dopravní infrastruktury k možnosti a způsobu napojení záměru na veřejnou komunikaci [§ 96 odst. 3 písm. c) a § 105 odst. 2 písm. c) stavebního zákona] poukázal na koordinované stanovisko Magistrátu města Brna ze dne 23. 9. 2021, v němž silniční správní orgán uvedl, že záměrem není dotčeno řešení místní a účelové komunikace, a proto není dotčeným orgánem. Podle správního orgánu I. stupně udělili vlastníci pozemku p. č. XC souhlas s napojením záměru na budoucí pozemní komunikaci umístěnou územním rozhodnutím. V případě pozemků p. č. XB a XD byl udělen souhlas spoluvlastníků se staveništní dopravou. Chyběl jen souhlas pana jednoho spoluvlastníka pozemku p. č. XB se staveništní dopravou, což znamená, že nebyly naplněny zákonem stanovené podmínky pro vydání společného souhlasu. Tento souhlas byl však udělen dodatečně dne 17. 5. 2022. Pokud jde o napojení na veřejnou technickou infrastrukturu, je tento požadavek naplněn. Zásobování vodou je zajištěno z vlastního zdroje, odpadní vody jsou svedeny do splaškové jímky a dešťová voda má být zachycována v retenční nádrži. Záměr je napojen na rozvodnou elektrickou síť a napojení na plynovod není projektováno.
17. Dále správní orgán I. stupně vážil, zda jsou dány důvody ke zrušení společného souhlasu a zda v dané věci nepřeváží požadavek na ochranu dobré víry stavebníků v zákonnost společného souhlasu. V této souvislosti odkázal na závěry vyslovené v nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, č. 147, sv. 90 Sb. ÚS. V daném případě jde o situaci, kdy stavební úřad nesprávně a nedostatečně posoudil předložené podklady, nezohlednil však skutečnost, že záměr vyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a nepřezkoumal podanou žádost z hlediska její správnosti. Společným souhlasem bylo stavebníkům přiznáno právo umístit a provést záměr a stavebníci tohoto práva nabyli v dobré víře, přičemž vycházeli z předpokladu jeho zákonnosti a správnosti. Dopad zrušení společného souhlasu do práv stavebníků by byl ve zjevném

nepoměru k dopadu společného souhlasu do práv jiných účastníků řízení a podatelů podnětu (vč. žalobců). V této souvislosti přihlédl též k tomu, že před zahájením přezkumného řízení již stavebníci zahájili stavební práce (do stádia základových konstrukcí). Zjištěná nezákonnost nepřevažuje hodnotu práv, jež získali stavebníci na základě společného souhlasu. Míra dotčení veřejného zájmu a práv jiných účastníků nemůže jejich práva převážet. Proto správní orgán I. stupně napadené rozhodnutí nezrušil a přezkumné řízení zastavil.

18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali odvolání žalobci a osoba zúčastněná na řízení 6. Žalovaný je zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je co do rozsahu vlastních úvah žalovaného poměrně úsporné, žalovaný nejprve odkázal na skutková zjištění ohledně napojení záměru na technickou a dopravní infrastrukturu (str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí), s nimiž se ztotožnil. Dále ocitoval nález Ústavního soudu, z něž vycházel správní orgán I. stupně a konstatoval, že jde o případ, kdy byla nezákonnost způsobena veřejnou mocí. Stavební úřad, který je odpovědný za řádné zjištění skutkového stavu, nedostatečně vyhodnotil stav věci, jakož i komplexnost a úplnost stavebníky předložených podkladů ve vazbě na stav v daném území. Pochybení, kterého se dopustil, nelze přičítat k tíži stavebníků.

Žaloba

19. Žalobci primárně tvrdí, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby byl stavební záměr povolen zjednodušenou formou společného povolení. Správně měl stavební úřad po obdržení žádosti zahájit společné územní a stavební řízení. Žalobci tak byli zkráceni na procesních právech, přičemž jde o závažnou procesní vadu, jež by měla vést ke zrušení společného souhlasu. Žalobci byly zkráceni i na hmotných právech. Pokud by totiž stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, museli by se stavebníci podílet na dobudování potřebné infrastruktury před realizací záměru. Ta nyní vzniknout nemusí.
20. Vlastní námitky lze i přes značný rozsah žaloby a navazujících podání žalobců (replik) stručně shrnout do dvou základních žalobních bodů, které se navíc do značné míry prolínají.
21. Zaprvé žalobci namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se jednak nevypořádal řádně s námitkami uplatněnými žalobci i osobou zúčastněnou na řízení 6 v jejich odvoláních. V obou případech námitky pouze citoval, aniž by na ně reagoval. Nevypořádal se tak s námitkami, které se týkaly nesprávné aplikace § 94 odst. 4 správního řádu. Dále žalovaný neodůvodnil, proč nelze pochybení stavebního úřadu přičítat k tíži stavebníků a nezabýval se ani poměřování újmy hrozící stavebníkům a újmy hrozící jiným účastníkům (např. žalobcům) nebo veřejnému zájmu. Obě rozhodnutí neobsahují, jaké újmy v konkrétní podobě správní orgány posuzovaly, jakými kritérii a z jakých důvodů došlo k upřednostnění práv stavebníků. V této souvislosti žalobci odkázali na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2013, č. j. 22 A 160/2010-32.
22. Zadruhé žalobci namítají nezákonnost spočívající v nesprávné aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu, přičemž kumulativní podmínky plynoucí z tohoto ustanovení nebyly splněny. Splněna byla jen první podmínka, neboť společný souhlas je nezákonný. Podmínka hrozící újmy vzniklé zrušením společného souhlasu nebyla dostatečně prokázána a správní orgány se jí řádně nezabývaly. Prokázána nebyla ani podmínka nabytí práv v dobré víře. Stavebníci v dobré víře nemohli být, jelikož si byli vědomi toho, že záměr vyžadoval nové požadavky na technickou a dopravní infrastrukturu. V této souvislosti odkázali žalobci na § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Stejně tak nebyla prokázána podmínka zjevného nepoměru újmy způsobené stavebníkům zrušením společného povolení vůči újmě vzniklé jinému účastníkovi řízení nebo veřejnému zájmu. Správní orgány nezkoumaly, zda následky újmy vzniklé stavebníkům lze minimalizovat nebo kompenzovat ani jaká újma hrozí jiným účastníkům či veřejnému zájmu. Pouze mechanicky aplikovaly závěry vyslovené Ústavním soudem, nezohlednily však konkrétní skutkové okolnosti případu a nevzaly v úvahu další judikaturu týkající se aplikace tohoto ustanovení. Zejména nepřihlédly ke skutečnosti, že v případě společného souhlasu není vedeno s účastníky řízení a nález Ústavního soudu tak nelze plně aplikovat. V souvislosti s výkladem Ústavního soudu dále žalobci uvedli, že stavební úřad vydal společný souhlas na základě nesprávných a zjevně neúplných skutkových zjištění a předpokladů, což stavebníci zamlčeli. Jde tedy o případ spadající do druhé skupiny situací podle nálezu, a společný souhlas proto měl být zrušen. I kdyby šlo o případ spadající do první skupiny situací, neměly by jít důsledky chybného postupu výhradně k tíži žalobců a dalších dotčených osob. I žalobci mají mít garantované zachování procesních i hmotných práv.

Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K uplatněným žalobním bodům se vyjádřil shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Vyjádření stavebníků

24. K žalobě se obsáhle vyjádřili stavebníci. Pozemek p. č. XA koupili se záměrem vystavět na něm rodinný dům s vědomím, že ulice X není dokončena a že její dokončení budou spolufinancovat. Za tím účelem uzavřeli s ostatními spoluvlastníky pozemku p. č. XC smlouvu o spolupráci, v níž se zavázali společnými silami vybudovat inženýrské sítě a pozemní komunikaci. Dále též založili Spolek Ulice X, na jehož činnosti se stavebník aktivně podílí a je jeho předsedou.
25. Stavebníci zdůraznili, že podkladem společného souhlasu bylo kladné vyjádření žalobců, kteří dne 23. 1. 2022 udělili podpisem na situační výkres souhlas se staveništní dopravou. Žalobci o přípravě záměru věděli, poté ale ztratili důvěru v to, že stavebníci mají zájem o dokončení ulice. Správní žalobu proti společnému souhlasu přitom nepodali. Stavebníci zahájili v květnu 2022 stavbu základové desky, po zahájení přezkumného řízení však práce přerušili a se souhlasem stavebního úřadu provedli do července 2022 jen konzervační práce.
26. Podle stavebníků byla splněna podmínka stavebního zákona, že povolený záměr neklade nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu. Rodinný dům je napojený na vlastní zdroj vody, splašky se budou jímat do septiku a byla zřízena i soukromá přípojka elektřiny. Přístupová cesta povede po pozemku p. XC a XB, k jehož užívání mají stavebníci zřízeno věčné břemeno.
27. Stavebníci nesouhlasí s tvrzením, že žalobci přišli vydáním společného souhlasu o právo uplatňovat před stavebním úřadem svá práva. Žalobci o záměru věděli a vyjadřovali se k němu i formálně, neboť udělili souhlas se staveništní dopravou.
28. Napadené rozhodnutí je podle stavebníků dostatečně odůvodněné. Není jasné, jaká okolnost by měla před vydáním společného souhlasu narušit jejich dobrou víru v jeho legalitu. Pokud stavební úřad při vydání společného souhlasu pochybil, jde o případ, kdy pochybení vzniklo čistě na jeho straně.

Vyjádření ostatních osob

29. K žalobě se dále vyjádřily ve společném podání ze dne 25. 4. 2023 osoby zúčastněné na řízení 1, 3, 4, 7 a paní S. jako členové Spolku Ulice X. Uvedly, že mají zájem na dokončení inženýrských sítí a pozemní komunikace na pozemku p. č. XC a navazujících pozemcích a že za tímto účelem činí aktivní kroky. Osoby zúčastněné na řízení 3, 7 a 8 v samostatných obsahově shodných podáních uvedly, že případné zrušení napadeného rozhodnutí, resp. společného souhlasu by zasáhlo do jejich práv a mohlo by ohrozit výstavbu společné infrastruktury a tím i rodinných domů.
30. Osoba zúčastněná na řízení 6 se ztotožnila s žalobou. Záměr nenavazuje na výstavbu vodovodního řádu, splaškové kanalizace ani pozemní komunikace a jde o *ostrovní dům*. Stavebníci řeší pouze své osobní zájmy, a nikoliv výstavbu společné infrastruktury. Činí tak jen navenek s cílem získat potřebné souhlasy ke stavbě jeho soukromého záměru. Společný souhlas je nezákonný a stavebníci se nemohou dovolávat dobré víry, neboť jim situace v lokalitě byla známa. Z hlediska nálezu sp. zn. I. ÚS 17/16 jde o druhou situaci, kdy bylo rozhodnutí vydáno na základě nesprávných a neúplných skutkových zjištění, na což stavebníci i přes svoji vědomost neupozornili. Nezahájením společného územního a stavebního řízení byla osoba zúčastněná na řízení 6 zkrácena na procesních právech.
31. Nad rámec shrnutí shora uvedených podání soud konstatuje, že se nezabýval argumentací žalobců a osob zúčastněných na řízení ohledně tvrzeného odchýlení stavby od záměru povoleného společným povolením nebo tvrzeními o porušování ochranných pásem elektrického vedení a souvisejícími námitkami apod., neboť tyto otázky se nikterak nevztahují k posouzení věci a nemají žádný vliv na rozhodnutí o ní. Ze stejného důvodu soud ani nepřeposílal žalobcům a osobám zúčastněným na řízení podání týkající se výlučně těchto otázek.

Posouzení žaloby

32. V projednávané věci jsou předmětem soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů vydaná v přezkumném řízení, jehož právní úprava je obsažena v § 94 a násl. správního řádu.
33. Podle § 94 odst. 1 správního řádu správní orgány z moci úřední přezkoumávají v přezkumném řízení pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy; účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení, nicméně tento podnět není návrhem na zahájení řízení. Pokud správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost podatelci s uvedením důvodů do 30 dnů.
34. Podle § 94 odst. 4 správního řádu platí, že jestliže správní orgán dojde po zahájení přezkumného řízení k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.
35. V § 94 odst. 5 správního řádu se stanoví, že správní orgán je při rozhodování v přezkumném řízení povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3), nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).
36. Podle § 96a odst. 2 stavebního zákona, podá-li stavebník oznámení záměru podle § 96 a ohlášení stavebního záměru podle § 105, vydá stavební úřad společný souhlas, za

předpokladu, že jsou splněny požadavky a podmínky § 96 a § 105. Ke společnému oznámení záměru stavebník připojí doklady podle § 96 odst. 3 písm. a) až e) a dokumentaci podle povahy záměru uvedenou v § 105 odst. 2 až 6.

37. Podle 96 odst. 1 první věty stavebního zákona, místo územního rozhodnutí stavební úřad vydá územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat v případech záměrů, pro které je vyžadováno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
38. Klíčová je v daném sporu otázka dobré víry stavebníků v zákonnost a správnost společného povolení, které jim bylo na jejich žádost vydáno ke stavbě rodinného domu a dále zda správní orgány nepřekročily v tomto případě meze ochrany dobré víry stavebníků v zákonnost napadeného rozhodnutí a své závěry řádně odůvodnily.
39. Mezi účastníky řízení, tedy mezi žalobci a žalovaným není v zásadě sporu o tom, že společný souhlas byl vydán v rozporu s podmínkami stavebního zákona. Jako klíčová se přitom jeví okolnost, že nebyla naplněna podmínka stanovená v § 96 odst. 1 stavebního zákona, podle níž lze územní souhlas vydat pouze v případě, že **záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu**. Stejný požadavek pak platí i pro vydání společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru (§ 96a odst. 2 stavebního zákona).
40. Ze shrnutí obsahu podkladů obsaženého v prvostupňovém rozhodnutí i z obsahu správního spisu je zřejmé, že v době vydání společného souhlasu nebyla vybudována pozemní komunikace, která by dopravně napojila pozemek stavebníků p. č. XA na místní komunikaci v ulici X. Ke stavebnímu pozemku vedla pouze vyježděná polní cesta vedená po pozemcích určených v budoucnu k vybudování ulice X, na obou koncích pouze vysypaná šterkem. Ačkoliv byla budoucí pozemní komunikace včetně inženýrských sítí pravomocně umístěna, stavební povolení bylo v době vydání společného souhlasu vydáno jen na některé její části, přičemž pro její klíčovou část na pozemku p. č. XC, na nějž má být napojen vjezd z pozemku stavebníků, stavební povolení vydáno nebylo.
41. Stavebníci sice ve svých podáních soudu tvrdili, že napojení na dopravní a technickou infrastrukturu je zajištěno a záměr nové nároky nevyvolává. Toto tvrzení ale nemůže plně obstát. Je pravdou, že záměr, tak jak byl navržen a povolen, nevyžaduje napojení na vodovodní a kanalizační řad ani na plynovodní síť. Dopravně však záměr na okolní pozemní komunikace napojen nebyl. Žalobci v této souvislosti důvodně odkazují na § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jenž požaduje, aby *ke každé stavbě rodinného domu nebo stavbě pro rodinnou rekreaci nebo souvislé skupině těchto staveb musí vést zpevněná pozemní komunikace široká nejméně 2,5 m a končící nejdále 50 m od stavby*. Tomuto požadavku stavební záměr zjevně neodpovídá, neboť nejbližší zpevněnou pozemní komunikaci tvoří ulice X vzdálená více než 100 m. Na absenci dopravního napojení nemění nic ani skutečnost, že stavebníci mají soukromoprávní titul opravňující je k příjezdu ke stavebnímu pozemku přes přiléhající pozemky, na nichž má v budoucnu vzniknout ulice X. Soukromoprávní titul k užívání pozemků nenahrazuje účel dopravního napojení požadovaného veřejnoprávními předpisy. Vedle toho bylo v údajích uvedených v podkladech předložených k žádosti vydání společného povolení sporné i to, zda bylo v době vydání společného souhlasu zajištěno napojení rodinného domu na síť elektrického vedení. Ve společném povolení je sice uvedeno,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

že elektrina bude napojena přípojkou na stávající síť přes pilíř na pozemku p. č. XE na hranici s pozemky p. č. XA a XF. Součástí projektové dokumentace je však vyjádření distribuční společnosti EG.D, a.s. ze dne 11. 8. 2021, podle něhož se v zájmovém území nenachází žádné zařízení ve vlastnictví distribuční společnosti, což předchozí údaj vylučuje. V těchto vyjádřeních spatřuje soud rozpor.

42. I přes nejasnost ohledně zajištění připojení k elektrické síti, je ale s ohledem na absenci dopravního napojení klíčový a zcela správný závěr o tom, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro vydání společného povolení podle § 96a odst. 2 ve spojení s § 96 odst. 1 stavebního zákona. Stavební úřad tedy měl postupovat podle § 96a odst. 5 druhé věty stavebního zákona a rozhodnout usnesením o provedení společného územního a stavebního řízení.
43. Žalobci nesouhlasí se závěrem správních orgánů o tom, že stavebníci byli v dobré víře v zákonnost společného souhlasu. K této námitce soud předně uvádí, že přezkumné řízení je svou povahou spíše dozorčím prostředkem veřejné správy sloužícím především k ochraně objektivní zákonnosti správních rozhodnutí, nikoliv k ochraně subjektivních práv účastníků řízení, kteří s konkrétním rozhodnutím nesouhlasí. Tento charakter je dán již tím, že účastník řízení může podat toliko podnět k jeho zahájení a provedení, avšak není povinností správního orgánu přezkumné řízení zahájit. Ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu pak v přezkumném řízení chrání osoby, které nabyly svých práv v dobré víře. A je třeba přihlídnout také k dopadům případného zrušení rozhodnutí na práva již založená pravomocným rozhodnutím a tento dopad poměřovat s veřejným zájmem, resp. s právy třetích osob.
44. Kritérium posuzování jednání z hlediska dobré víry jednajícího není zákonem blíže definováno. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) dobrou víru vymezil v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011-102, dostupném na www.nssoud.cz, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: *„Dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.“* Zásada ochrany (šetření) práv nabytých v dobré víře, jak ji zakotvuje ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, pak bezprostředně souvisí se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy.
45. Otázku ochrany práv nabytých v dobré víře řešil NSS ve své dřívější judikatuře. Dle jeho závěrů *„[...] i v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé“* (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009-162). *„Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmý účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5, ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn“* (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79).

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

46. Jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54: „[...] i při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, který ač nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován, je tradičně považován za součást českého právního řádu; je ostatně odvoditelný také ze základních zásad správního řízení.“ Ochrana legitimního očekávání tedy musí mít tím spíše své místo tam, kde je rozhodování vedeno jasně vyjádřenými zákonnými kritérii, byť je jím v projednávaném případě aplikace neurčitého právního pojmu „dobré víry“.
47. Požadavek na ochranu dobré víry ve veřejném právu se pak opakovaně objevuje také v judikatuře Ústavního soudu: „Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci“ (srov. nález ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).
48. Posouzení, zda účastníku řízení svědčí dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2012, č. j. 4 As 51/2012-46).
49. NSS přitom ve svých dřívějších rozhodnutích vymezil několik případů, kdy se stavebník dobré víry zpravidla dovolávat nemůže. Tyto případy shrnul v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36, tak, že „stavebník se nemůže zpravidla dovolávat dobré víry tehdy, pokud realizoval záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vylíčení rozhodných skutečností. Jedná se tedy ve všech případech o závažné chyby na straně stavebníka“. Tomu odpovídají i závěry odborné komentářové literatury (např. J. Vedral: *Správní řád, Komentář*, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 822): „Ustanovení § 94 odst. 5 by se nepoužilo např. v případě, že by bylo zjištěno, že pravomocné rozhodnutí bylo vydáno na základě nepravdivých údajů uvedených žadatelem v žádosti nebo v průběhu řízení o žádosti, což by znamenalo, že nemohl být v dobré víře. Pokud bude naopak rozpor rozhodnutí s právními předpisy mít původ pouze v postupu správního orgánu, aniž by k tomu účastník řízení svým přičiněním jakkoliv přispěl (např. správní orgán nesprávně hodnotil nějaký důkaz nebo ignoroval obsah závazného stanoviska), nebo o tom věděl a je tak v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správným postupem, bude třeba jeho v dobré víře nabytá práva šetřit.“ V ostatních případech však nelze na stavebníka plně přenášet povinnosti orgánů státní správy. Pokud by totiž jakékoliv nedostatky v postupu stavebníka bez dalšího vylučovaly vznik a existenci jeho dobré víry, odpovídal by stavebník za správnost interpretace právní úpravy. Za posouzení souladu provedené stavby se zákonnými požadavky ovšem nesou v první řadě odpovědnost správní orgány.
50. Obdobně pak rozlišil tři modelové skupiny situací také Ústavní soud, a to již odkazovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 17/16:
 „16. V případech čistě vertikálních vztahů, v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny

oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno důvěru v akty veřejné moci a právní jistotu nabytí práv pokládat za zásadní a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud k tomu přeci jenom dojde, aby zásadně nesl následky svých pochybení. Nezbytnost ochrany důvěry v akty veřejné moci a z nich nabytých práv však může být oslabena tam, kde není dána dobrá víra v jejich správnost či zákonnost. Platí přitom, že dobrá víra se předpokládá a je na veřejné moci, aby její existenci vyvrátila.

17. V této souvislosti mohou nastat v zásadě tři modelové skupiny situací, jejichž hranice však nebudou vždy jasně vymežitelné, a rozlišení v konkrétních případech tak bude na aplikační praxi (tak citovaný nálezn sp. zn. I. ÚS 946/16).

18. První skupinu situací představuje nezákonnost aktu veřejné moci způsobená čistě pochybením na straně veřejné moci, zejména procesními vadami či nesprávným výkladem práva. Za této situace může být důvěra jednotlivce narušena jen ze zcela zásadních důvodů veřejného zájmu. Platí totiž, že za správnost vlastního postupu a správnost interpretace právní úpravy odpovídá veřejná moc, nikoliv její adresáti a případné nedostatky je třeba přičítat na její vrub. Do této skupiny patří například nezákonná rozhodnutí z důvodů spočívajících v nesprávném posouzení rozsahu potřebných podkladů, případně nesprávné posouzení podkladů předložených. Dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu bude v takových případech na straně jednotlivce dána. Pokud správní orgán výjimečně přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, je nezbytné, aby negativní dopady na oprávněnou osobu z tohoto rozhodnutí byly pokud možno minimalizovány [urychleným novým rozhodnutím, odškodněním podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, či užitím jiných prostředků právního řádu].

19. Druhou skupinu představuje nezákonnost způsobená pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc - jednatel. Půjde o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž osoba, již svědčí žalobou napadené rozhodnutí, musela vědět. Do této skupiny patří zejména rozhodnutí vydaná na základě nesprávných či zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což jednatel přes svou vědomost před vydáním rozhodnutí či po něm neupozornil. Za takové situace nemůže být dána dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, což však nevylučuje důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (zejména s ohledem na plynutí času a rozvoj navazujících právních vztahů). Pokud správní orgán přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, je nezbytné, aby negativní dopady na oprávněnou osobu z tohoto rozhodnutí byly pokud možno zmírněny.

20. Třetí skupinu pak představuje nezákonnost způsobená především či výlučně ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí. Půjde zejména o situace, v nichž oprávněný orgány veřejné moci úmyslně uvedl v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, případně dosáhl příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem (např. jednáním majícím znaky trestného činu). Za takové situace nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Pokud správní orgán přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, zpravidla nebude důvodu, proč osobu oprávněnou z tohoto rozhodnutí chránit před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo třeba chránit práva třetích, nezúčastněných osob).“

51. Přistoupí-li soud k aplikaci shora uvedených východisek na projednávanou věc, musí dospět

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

k závěru, že závěry o existenci dobré víry na straně stavebníků a o důvodech zastavení přezkumného řízení jsou velmi zjednodušené a nemohou bez dalšího obstát.

52. Nemůže být sporu o tom, že stavebníkům musely být situace v lokalitě i absence řádné přístupové pozemní komunikace k jejich pozemku dobře známy. To plyne jednak z toho, že jsou spoluvlastníky pozemku p. č. XF, na němž se má budoucí pozemní komunikace nacházet, že uzavřeli s ostatními spoluvlastníky smlouvu o spolupráci, jejímž účelem bylo zajistit vybudování pozemní komunikace, i z toho, že se žalobce b), jak sám uvádí, aktivně podílel na jednání s dotčenými orgány a osobami s cílem dosáhnout realizace této stavby, což potvrdili i ostatní členové Spolku Ulice X. Je tedy otázkou, zda stavebníci absenci řádné přístupové pozemní komunikace řádně objasnili ve svých podáních a podkladech předložených stavebnímu úřadu s žádostí o vydání společného souhlasu a tuto skutečnost nezamlčeli.
53. V tomto ohledu musí soud konstatovat, že samotná žádost o vydání společného povolení, ani podklady k ní přiložené, zejména projektová dokumentace, žádné výslovné zmínky o tom, že pozemní komunikace neexistuje, neobsahovala. Chybí zde i jakýkoliv, byť obecný popis tehdejšího stavu přístupové cesty, přes kterou měla být vedena staveništní doprava.
54. Projektová dokumentace v souvislosti s napojením záměru na dopravní infrastrukturu uvádí pouze to, že příjezd bude zajištěn novým sjezdem z nově vybudované komunikace přiléhající ke stavební parcele [část B.1 a) souhrnné technické zprávy] a že sjezd bude nově vybudován [část B.2.2 a) souhrnné technické zprávy]. V podstatě totéž se uvádí ohledně dopravního řešení v části B.4 souhrnné technické zprávy. Ohledně napojení staveniště na stávající dopravní a technickou infrastrukturu se v části B.8 písm. c) zprávy uvádí, že příjezd na staveniště bude po stávajících pozemních komunikacích. V části B.1 j) souhrnné technické zprávy se pak výslovně uvádí, že stavba není vázána na žádné další stavby, podmiňující, vyvolané a související investice. Popis stavu komunikace není uveden ani v koordinovaném závazném stanovisku Magistrátu města Brna ze dne 23. 9. 2021, v němž odbor dopravy sdělil, že není dotčeným orgánem a nevydává závazné stanovisko. Konkrétní údaje o stavu dopravního napojení konečně neobsahují ani podání a podklady, jež stavebníci doložili stavebnímu úřadu dodatečně na jeho výzvu k doplnění žádosti.
55. Jedinou okolností plynoucí z předložené dokumentace, která by tak mohla vzbudit *podezření* stavebního úřadu stran zajištění napojení na dopravní infrastrukturu, je tak skutečnost, že na listinách, na nichž byly vyznačeny souhlasy a podpisy sousedů se záměrem či vedením staveništní dopravy, a dále s umístěním a provedením stavby se nachází vždy koordinální situační výkres, v němž je na pozemku p. č. XC vyznačena ulice X jako *plánovaná komunikace*. Z těchto listin je tedy patrné, že realizace pozemní komunikace je ve fázi přípravy. Ani z toho však nevyplývá, v jaké míře pokročilosti se projekt nachází, zda jde teprve o shromažďování podkladů, anebo zda již jsou obstarána potřebná veřejnoprávní povolení či obdobná opatření. Navíc míru rozpracovanosti projektu stavby pozemní komunikace stavebníci osvětlili poprvé až po vydání společného souhlasu, resp. po podání podnětu k zahájení přezkumného řízení, a stavební úřad si v době vydání společného souhlasu nemohl o připravenosti projektu učinit úsudek. Ani označení *plánované komunikace* na koordinálním situačním výkresu tak nelze samo o sobě považovat za dostatečný popis a vyličení stavu dopravní infrastruktury, na jehož základě by stavební úřad mohl založit svá skutková zjištění. Tím spíše, že jde o údaj svým způsobem skrytý a lehce přehlédnutelný.

56. Shora uvedené lze jednoduše shrnout tak, že v předložené projektové dokumentaci a podkladech předložených stavebníky k žádosti o vydání společného povolení nebyla uvedena celá pravda o stavu dopravní infrastruktury v lokalitě X. Žalobci, resp. projektant takzvaně „mlžili“ a zamlčeli zejména to, že na pozemku p. č. XC, na který má být do budoucna jejich pozemek a rodinný dům dopravně napojen, v době podání žádosti a vydání společného souhlasu neexistovala zpevněná pozemní komunikace. Šlo přitom o skutečnost, která byla podstatná pro postup stavebního úřadu.
57. Stavebnímu úřadu lze jistě vytknout, že nezjistil řádně skutkový stav a neověřil si existenci přístupové pozemní komunikace ke stavebnímu pozemku, případně nepodmínil zahájení výstavby rodinného domu dokončením stavby pozemní komunikace na ulici X. Nic to ale nemění na tom, že neopomenutelný podíl na tom, že stavební úřad postupoval nezákonně a že došlo k vydání nezákonného společného souhlasu, nesou i žalobci. Zamlčeli totiž stavebnímu úřadu skutečný stav lokality a absenci zpevněné pozemní komunikace, ačkoliv si museli a měli být vědomi toho, že jde o skutečnost významnou pro povolení jejich vlastního záměru.
58. Okolnost, že stavebníci zamlčeli stavebnímu úřadu některé klíčové okolnosti, svědčí pro závěr, že ve smyslu závěrů Ústavního soudu vyslovených v nálezu sp. zn. I. ÚS 17/16 se jedná spíše o druhou skupinu situací popsanou v bodě 19 cit. nálezu. Tedy, že stavebníci se nemohou dovolávat dobré víry ve správnost společného souhlasu ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu, leda důvěry v jeho zákonnost a neměnnost. Za těchto okolností podle názoru soudu nemůže obstát závěr správních orgánů o tom, že stavebníci byli v dobré víře v zákonnost společného povolení. Žalovaný i správní orgán I. stupně své závěry založili na zjednodušené úvaze, že při posouzení žádosti pochybil výlučně jen stavební úřad, neboť nesprávně hodnotil shromážděné podklady a nezjistil řádně skutkový stav věci. Nepřihlédli však nikterak ke skutečnosti, že stavebníci sami zamlčeli jednu z klíčových okolností pro postup stavebního úřadu, a to přesto, že žalobci v odvolání výslovně namítali, že k této okolnosti je třeba přihlédnout.
59. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelné jednak proto, že se žalovaný nevypořádal se skutečnostmi, které plynou z obsahu správního spisu, a jsou pro posouzení dobré víry podstatné, a zároveň proto, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, v rámci níž žalobci právě tuto okolnost namítali. Dále lze žalovanému vytknout i to, že nepoměřoval újmu, jež by vznikla stavebníkům zrušením společného souhlasu s újmou, která vznikla veřejnému zájmu nebo ostatním účastníkům vydání nezákonného společného souhlasu (§ 94 odst. 4 správního řádu).
60. Jelikož správní orgány nesprávně posoudily otázku dobré víry stavebníků v zákonnost společného souhlasu, zařadily skutkové okolnosti tohoto případu nesprávně pod první skupinu situací popsaných Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 17/16. Přisoudily tak zároveň ochraně práv stavebníků v poměrování se zájmy na zákonnosti společného souhlasu a na ochraně práv jiných účastníků mnohem větší význam, než by jí měl náležet. Jinými slovy, správní orgány založily zastavení přezkumného řízení pouze na závěru, že stavebníkům svědčí dobrá víra, kterou je třeba chránit, aniž by zkoumaly a hodnotily jiné konkrétní okolnosti daného případu, které by z hlediska vyvážení zájmu na zachování objektivní zákonnosti společného povolení a ochrany práv adresátů tohoto úkonu správního orgánu měly zohlednit. Soudu nepřisluší, aby za této situace sám hodnotil, jaký zájem by měl převážet, neboť jeho úkolem je toliko přezkoumávat zákonnost úvah žalovaného, nikoliv tyto úvahy plně nahrazovat. Zákonností napadeného rozhodnutí se s ohledem na

absenci úvah správních orgánů v odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí nemohl soud již dále zabývat.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
62. V dalším řízení se žalovaný bude řídit závěry vyslovenými soudem v tomto rozsudku, zároveň však zohlední i běh lhůty podle § 97 odst. 2 správního řádu.
63. Soud neprovedl důkazy navržené žalobci a osobami zúčastněnými na řízení. Z valné většiny jde o listiny, které tvoří součást správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí. Listiny, které byly nově předloženy až v řízení před soudem (např. fotodokumentace, oznámení o porušování ochranného pásma elektrického vedení, oznámení o odchýlení se od projektové dokumentace a o porušování povinností stavebníků při výstavbě a jejich přílohy), nejsou pro posouzení věci relevantní, a provádění dokazování jejich obsahem by tak bylo nadbytečné.
64. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení. Soud jim přiznal náhradu odpovídající součtu zaplacených soudních poplatků ve výši 8 000 Kč a nákladů na jejich zastoupení advokátem ve výši 15 780 Kč. V souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) náleží advokátovi za společné zastupování dvou osob [žalobkyně a) a žalobce b)] odměna za každou zastupovanou osobu snížená o 20 %. Náklady na zastupování zahrnují odměnu za tři úkony právní služby po 4 960 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, repliky a tripliky podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby v celkové výši 900 Kč [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Zástupce žalobce je společníkem právnické osoby zřízené podle předpisů o výkonu advokacie, která je plátcem daně z přidané hodnoty, žalobci tedy náleží i náhrada za tuto daň v sazbě 21 % z částky 15 780 Kč ve výši 3 313,80 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 27 093,80 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).
65. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by jim bylo možné přiznat náhradu nákladů řízení. Žádné z osob zúčastněných na řízení proto náhrada nákladů řízení nenáleží

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. ledna 2024

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.